

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2005. márc.–ápr.
X/2. szám

Ára: 220,- Ft

Rozsnyó – oltárkép

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Te vállaltad

*Szertetteljes, drága Jézusom,
keserves kínszenvedésed és drágalátos Véred ontása
ámulatba ejti szívemet!
Dicsőítelek és magasztallak Téged nap mint nap,
mert szent kereszted által megváltottad a világot.
Hálával telik meg szívem,
mert Te vállaltad értem, lelkem megmentéséért
szenvédésed leírhatatlan gyötrelmeit.
Kérlek, add kegyelmedet,
hogy kisebb nagyobb keresztjeimet
én is szeretettel viseljem
és fel tudjam ajánlani embertársaimért,
hogy minél több embernek
Te legyél a reménysége és
Téged mindenek felett szeressenek!
Ámen*

Tartalomjegyzék

H. Newman: Mária, arany ház	1
H. Newman: Ájtatosságnak jeles edénye	2
Himnusz szent József tiszteletére	3
Török József: Batthyány Srattmann László	4
Bálint Sándor: Megszentelt ünnepi szokások.....	4
Az Úr kínszenvedéséről	7
Barsi Balázs: A sötétség és a nyugalom órája	9
Tóth Tihámér: Az Oltáriszentségről.....	11
Liguori Szent Alfonz: Mária imádságszeretete	15
Gobbi: A szentek közössége	17
Gobbi: A nagy megpróbáltatás.....	17
Egyházunk jelenlegi állapota	18
Mi a teendőm?.....	22
Kiszolgáltatottság.....	24
Az angyalok jöttek	26
Mária kegyhelyek	
Rozsnyó.....	27
Rózsafüzér	
Állandóan ismétlődik	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

www.tengernekcsillaga.com

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Mária, arany ház

H. Newman

Miért hasonlítjuk Máriát házhoz, mégpedig aranyból készült házhoz? Az arany minden fém között a legszebb és legdrágább. Az ezüst, réz, acél bármennyire is fénylenek, az arany felülmúlja ezeket gazdag mi-voltában és ragyogásában. Ritkán van alkalmunk nagyobb mennyiségű aranyat együtt látnunk; aki azonban már látott nagyszámú aranytárgyat együtt, vagy pedig arannyal gazdagon díszített házba tekinthetett be, tudja, hogy milyen fölséges látvány az. Azért Isten városát a Szentírás aranynak nevezi. „A szent város – mondja Szent János – tiszta aranyból volt, mint átlátszó kristály”. Amidőn a legszebb és legdrágább dolgokkal hasonlítja össze ezt a helyet, annak csodálatos szépségéről akar nekünk valamilyen fogalmat nyújtani.

Azért nevezzük Máriát is „arany”-nak, mert az ő kegyelmei, érényei, tisztasága, angyali ártatlansága olyan csodálatos ragyogásúak és oly földöntúlian tökéletesek, hogy az angyalok nem tudják tekintetüket róla elfordítani és mi mint valódi tiszta arany művet, nem tudjuk soha eléggé csodálni.

S még hozzá arany háznak, vagy helyesebben arany palotának nevezzük. Gondoljunk el egy nagy templomot vagy egész palotát alapjától a tetőig tiszta aranyból építve: ezzel hasonlítjuk össze Máriát lelki ki-váltságainak nagy száma, sokfélesége és tökéletessége miatt.

Háznak vagy palotának mondjuk, mert a nagy Királynak, Istennek magának lakóhelye volt. Az Atya lényegével azonos Fiú lakott benne. Vendége volt, sőt több, mint vendég, mert a vendég jön és megy: az Úr azonban valóban a szent házban született. Benne vett testet és vért a Szent Szűz testéből és véréből. Ezért nagyon találó, hogy tiszta aranyból való, mert az Isten Fia testének anyagát adta. Arany volt fogantatásában, arany volt születésében majd szenvedésében, ez az arany tűzön ment át. A himnusz mondja róla, hogy midőn felvétetett a mennybe, „dicsőségében minden angyalok fölé emeltetett, a Király mellett foglalt helyet, arany ruhába öltöztetve.”

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Ájtatosságnak jeles edénye

H. Newman

Ájtatosnak lenni annyit jelent, mint odaadónak, alázatosnak, hűségesnek lenni. Mindenki tudja, mit jelent az odaadó, hűséges jegyes vagy gyermek. Gondolatai a lelke legmélyéből szeretett fénnel egyesülnek, akinek teljesen odaadta magát, és akiért egyedül kíván élni. Követi őt szemével, de még inkább gondolataival állandóan vele van elfoglalva, neki akar szolgálni, neki akar mindig valami kedveset, megörvendeztetőt tenni; mindenben, kis dolgokban is, sőt a legkisebben is megnyilvánul gyöngédsége, s minden énésségtől ment odaadása, áldozatos szeretete. S ha szeretetének tárgya gyöngé vagy szenvedő vagy a halálhoz közel áll, akkor ez a szeretet még áthatóbb, forróbb és emésztőbb, nem ismer határokat az én és te között, egészen beleolvad a szeretett lénybe, hogy a szenvedést és halált helyette magára vegye.

Szent Pál szép példája ennek az Úr iránti nagy odaadásnak. Elfeledkezik önmagáról az iránta való szeretetben, amidőn így szól: „Nem ismerek mást, mint Krisztust és pedig a megfeszítettet; élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem; ezt a mostani, testbeni életet az Isten Fiában való hitben élem át, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

De bármily nagy volt is Szent Pálnak áhítata és odaadása, a legszen-
tebb Szűz szeretete és hűsége sokkal erősebb volt, mert ő Krisztusnak Anyja volt, vele egy test és egy vér, mert minden szenvedését élénken látta maga előtt, mert oly hosszú, harminc esztendeig tartó egyesülésben vele lehetett, és különleges nagy szentsége miatt hozzá nagyon közel állt. Ezért mikor kigúnyolták, megostorozták, tövissel koronázták, a keresztre szegezték, oly erővel és élénken érezte át ezeket a kínokat, mint-ha azok az övéi lettek volna. Ha lehetséges lett volna, az átérzés szenvedéseinek elképzelésével még fájdalmasabb lett volna számára, mint magának a Szenvedőnek, mert tudjuk, hogy ha a szerető léleknek látnia kell szerelmesének tehetetlenségét, szenvedését, és nem segíthet rajta, ez neki fájdalmasabban esik, mint a szenvedőnek magának és ez pedig, hogy a szenvedést és annak keserűségét az őt szerető szív ne érezhesse, szenvedését, amennyire csak lehet, elhallgatja. De itt ez nem történhetett meg. Az Úr szenvedésének egész rettenetes volta fölsírt lelkében, és ha nem lett volna a mártírok Királynője, az erős Asszony, aki fölötte

állott az élet változásának, akkor össze kellett volna törnie, mielőtt még Fia lelke elszállt volna. De ő állott a kereszt alatt, „stabat mater dolorosa”. A szenvedésben is Fiával együtt odaadó, engedelmes volt az Atya iránt, és mert csak az Atya akaratát akarta teljesíteni, odaadta magát az örök végzéseknél, mint az áhíthatnak és odaadásnak igazi edénye.

Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja

Himnusz Szent József tiszteletére

Égnek ékesség, minékünk reménység
S biztonság, József, s a világnak oszlop,
Jóságosan vedd, amikor dicsérünk
Boldog örömmel.

Téged választott világ teremtője
A szemérmes Szűz jegyeséül és hogy
Atyjaként szolgálj az Igét s az üdvnek
Utát egyengess.

Istálló almán te az Üdvözítőt
Akinek zengték jövetét a Látók,
Szemléled, s földet megalázva, boldog
Szívvel imádod.

A királyoknak Ura és királya,
Aki csak bölint, s remeg a pokolhad,
S trónja a mennybolt; te utánad indul
Engedelemmel.

Szentháromságnak örökös dicséret,
Aki tégedet fölemelt magához,
Adjon éretted minékünk is boldog
Égi jutalmat.

XI. Kelemen pápa

Batthyány Strattmann László

A magyar boldogok és szentek sorát gyarapítja néhány esztendő óta németújvári Batthyány Strattmann László szemorvos, hitvalló családapa. Arisztokrata család gyermeke. Nyolc testvére érte meg a felnőttkort. Ő Dunakilitin született 1870. október 28-án. Középiskolai tanulmányait a jezsuitáknál (Kalksburg, Kalocsa, Ungvár) végezte. Egyetemi tanulmányai első fokozataként 1896-ban filozófiából doktorált, s ez évben beiratkozott a bécsi orvostudományi egyetemre, ahol 1900-ban megszerezte az orvosdoktori fokozatot. Mint orvos tan hallgató, 1898. november 14-én nőül vette Coreth Mária Teréziát; e példás házasságból tizenegy gyermekük született. Szemkórházat működtetett előbb a köpcsényi, majd a körmendi családi kastélyban. Elsőszülött fia, Ödön 21 éves korában, életszentségtől övezve, elhunyt. A fiút idővel követte az apa, aki Bécsben 1931. január 22-én tért meg Teremtőjéhez. Példaszerű keresztény életével, beteg felebarátai iránti elkötelezettségével kiérdemelte, hogy tisztelete a családi körön túl terjedjen már néhány évvel halála után, ami megalapozta boldoggá avatását.

Török József

Megszentelt ünnepi szokások

A Tengernek Csillaga keresztény folyóirat olvasói számára bizonyára nem ismeretlen az Európa-hírű néprajztudós, hitvalló és tanúságtevő Bálint Sándor neve. Tavaly augusztus 1-jén volt, hogy száz éve született és idén május 10-én lesz, hogy negyedszázada meghalt. A vallási néphagyomány fáradhatatlan gyűjtője számos tanulmányban, könyvben tette közzé kutatásainak eredményeit. A szinte föllelhetetlen *Sacra Hungaria* (Kassa, 1943) tanulmánykötetben található a következő részlet.

Bálint Sándor boldoggá avatásáért szegedi barátai rendszeresen imádkoznak.

Virágvasárnap ünnepli a katolikus Egyház Krisztusnak Jeruzsálembe való diadalmas bevonulását, erre emlékeztet a barkaszentelés. A szentelt barkát népünk szentelménynek tekinti. Használja orvosságul: Szegeden a család mindegyik tagja elnyel belőle egy-egy szemet

hidegtelelés ellen. Máshol úgy tudjuk, hogy torokfájásra jó. A barkával Sándorfalván (Csongrád) haldokló ember feje fölött keresztet rajzolnak, hogy kimúlása nyugodtabb legyen. Másra is használják: Eger vidékén, ha virágvasárnap a szentelt barkával megvesszőzik a tehenet, nem lesz véres a teje. Szegeden, hogy a sertésvészt távol tartsák, az ólküszöb alá szentelt barkát tesznek. Néhol a szentelt barkát porrá égetik és a vetőmag közé vegyítik, hogy jó termés legyen. Országsszerte használatos a szenteltbarka égiháború idején is: Szeged-Felsőtanyán a barkát ilyenkor a szenteltgyertya lángjánál meggyújtják, a kémény alá tartják, hogy füstje eloszlassa a rossz fellegeket. Szilágyságban ézzenéskor szentelt barkával füstölik a házat a veszedelem ellen.

Nagyszombat reggelén van a tűzszenelés, amely minden valószínűség szerint ősi pogány hagyományokban gyökerezik. A germánok ugyanis isteneik tiszteletére a tél szimbólikus elolvasztására tavaszi tüzet gyújtottak, hogy így földjeik termékenységét biztosítsák. Szent Bonifác, a németek apostola, ezt az ősi szokást a nagyszombati tűzszeneléssel és annak egyházas értelmezésével helyettesítette. Az egyházi szimbólikában ugyanis a kialvó, majd újra fellángoló tűz Krisztust jelképezi. A nagyhét három utolsó napján ugyanis az ősz Egyházban Krisztus halálának emlékeztére eloltották a gyertyákat és csak a föltámadás ünnepén gyújtották meg újra. Az Egyház hatása alatt a hívek sem gyújtottak és sok helyen még ma sem gyújtanak tüzet ezekben a napokban. A tűzszenelés rendszeren úgy történik, hogy a tavaly szentelt barkára tüzet csíholnak és így gyújtják meg a örök mécses, illetőleg a gyertyákat. Maguk a hívek pedig az új tüzet, amellyel húsvéti eledeleiket is megfőzték, a tűzszenelés maradványaiból: parazsából vagy szenéből gerjesztették. Ezeket természetesen szentelménynek tekintették. Hazánkban az erre vonatkozó első följegyzés már a Pray-kódexban megtalálható. Azóta a szentelt tűz hazahordásának hagyománya megszakítatlan. Pápán edényekkel szoktak állani a asszonyok a tűzszenelés körül, hogy parazsat vihessenek haza. Bakonyszentivánon a hamut is elviszik és kiszórják a földre, hogy jó termés legyen. Szeged-Alsóvároson a tűzszenelésre a hívek szőlőjükből visznek vesszőket, amelyeket szertartás közben a tűzbe tartanak. Az így megszentelődött venyigéket aztán a szőlőnek, esetleg a szántóföldnek négy sarkába ássák el. Ez a szokás középkori liturgikus gyakorlatnak nyomait őrizte meg.

A húsvéti ételszentelés a szentelmények egyik megragadó fajtája. Az ételek megáldására már Jézus is példát mutatott a csodálatos kenyérszaporításnál s az utolsó vacsorán. A megszentelt húsvéti eledel megvédte a híveket a hosszú böjt után a mértéktelenség kísértéseitől. Ezek az ételek többfélék és jelképes értelmük is van. Ilyen a húsvéti bárány, amelyet húsvétjukon már az ótestamentomi zsidók is ettek keserű salátával és kovásztalan kenyérral. Egyiptomból való menekülésüknek és elsőszülöttjeik váltságának emlékezetére. Minthogy Krisztus az emberiség váltságára jött a földre, érthető, ha már az újszövetségi szentkönyvek is ezekre az ótestamentomi előképekre támaszkodva, Krisztust Isten bárányának nevezik. Az *agnus Dei*-jelkép már az őskeresztény művészetben is előfordul. Az ország több vidékén húsvét napján bárányt is esznek, amelyet régebben megszenteltek s a Székelyföldön nagypénteken öltek meg.

A legrégebb húsvéti eledel közé tartozik a tojás, amely a feltámadó életnek jelképe. A húsvéti eledelhez már régóta hozzátartozik a sonka és a fonatos kalács is. Ez utóbbihoz a Sándor-kódex mélyértelmű magyarázatot fűz.

A húsvéti eledel szentelményszámba mennek még manapság is, annak ellenére, hogy az ételszentelés már nem általános, de kultikus jellegüket a néphagyomány még mindig őrzi. Göcsejben a szentelésre sonkát, kalácsot, tojást, tormát küldenek a kengyeles kosárban. A tojás hiedelmük szerint Krisztus keresztfáját, díszítése Krisztus kötelét, a torma meg a keserűségét jelképezi. Először a tormából eszik a család minden tagja, eredeti értelme szerint bizonyára azért, hogy erős íze, könnyfacsaró illata a gonosz lelkeket elriassza, mostani felfogás szerint pedig, hogy nyáron a szabadban való pihenésük alatt a kígyó szájukba ne másszék és hogy gyomorgörcsük ne legyen. Aki húst nem küld szenteltetni, az nagyszombaton este a kosárba helyezett ételneműeket a szoba ablakába teszi ki és reggelig ott hagyja, mert akkor éjjel az Úr angyala minden házat megnéz és a kint talált eledelket megáldja. Evés alatt a szentelt tojásból megkínálják egymást. Arra nagyon vigyáznak, hogy kivel ették, mert ha az erdőben eltévednek, csak az illetőre kell gondolni és eligazodnak.

A Felső-Ipolyvidéken a húsvétvasárnapi misére kosarakban kalácsot és sonkát visznek. A kosarakat a padok mellé rakják, asztalkendővel és kisabrosszal terítik le. Minden gazdasszony arra törekszik, hogy övé legyen a legkiválóbb és legszebb. Az új asszonynak legelső teendői közé tartozik, hogy ezt az abroszt elkészítse. Megtörténik, hogy a lakodalmi

kalácsot is ebben viszik a lakodalmas házhoz. Régebben a vetőabroszt is elvitték a templomba. A gazda a karján tartotta, vagy a kalács alá a kosárba helyezték el. Aznap délben az ebédnél ezt terítették föl az asztalra. A hulladékokat nem söpörték le, hanem összegyűjtötték, elrakták és torokfájásnál, meg más betegségeknel orvosság gyanánt használták. Kézdi-polyánban azt tartják, hogy a húsvéti szentelt eledelekből csak azoknak szabad enniük, akik bűneiktől megszabadultak, azaz meggyóntak.

Agnus Dei, vagy röviden *agnus* névvel illetik azokat a viaszképeket, amelyeket régebben a pápa fehérvasárnap a *Santa Croce in Gierusalemme* templomában a húsvéti gyertya maradványaiból szentelt. Alakjuk hosszúkas, egyik felükön könyvön fekvő bárány keresztes lobogóval. Feliratuk: *Ecce agnus Dei, qui tollit peccata mundi*. Az *Agnus Dei* szentelménynek számít. Eredeti célzata szerint pogány szokást helyettesít, illetve nemesít meg. A pogány rómaiak ugyanis illetlen képekkel jelölt érmekeket akasztottak gyermekeik nyakára a megigézések ellen. Az *Agnus Dei* viselőjét a megváltás titkaira, a húsvéti bárányra emlékezteti, továbbá megóvja a kísértésektől, a természet csapásaitól, a nehézkeseket megkíméli a szerencsétlen szüléstől, minden híveket pedig a hirtelen haláltól. Az *Agnus Dei* hazánkban sem volt régebben ismeretlen. Így megemlékeznek róla a pannonhalmi főapátság régi leltárai. Több helyen oltárok, szobrok hathatós díszeként is szerepel. Magyar István protestáns prédikátor följegyzése szerint nálunk is hordozták a katolikusok nyakukba akasztva az *Agnus Dei*-t. Későbbi időkből a megfigyelések hiányzanak, amiből arra következtethetünk, hogy hazánkban ez a kegyes szokás már kihalt.

(Bálint Sándor: *Sacra Hungaria*)

Az Úr kínszenvedéséről

Böjt ötödik (Judica) vasárnapján az Úr kínszenvedésének tiszteletére – melyről azon a napon különös módon kezdenek megemlékezni – Gert-rúd egészen följánlotta magát az Úrnak arra, hogy testben és lélekben elviseli és megcselekszi mindazt, ami az ő isteni akaratának tetszik. Úgy látszott, hogy az Úr ezt az ő akaratát kimondhatatlan kegyességgel fogadta. Ő pedig isteni sugallatra, szíve legmélyebb érzelmével kezdte üdvözölni az Úr egyes tagjait, amelyek a mi üdvösségünkért különböző kí-

nokat szenvedtek. Amikor valamely tagot üdvözölt, mindjárt isteni fény áradt ki abból a tagból, mely az ő lelkét beragyogta. És abban a fényben elnyerte azt az ártatlanságot, melyet az Úr azon tagjának szenvedése által szerzett meg az Anyaszentegyháznak. Ekkor így szólt az Úrhoz: „taníts meg Uram, hogy ezzel az ártatlansággal, melyben a te meg nem érdemelt jóságod részesített engem, miképpen tisztelhetném dicséretes módon a te imádandó kínszenvedésedet”. Az Úr ezt felelte: „*elmélkedjél gyakran hálásan és részvétellel arról a véres áldozatról, amellyel én, a te Teremtőd és Urad, halálküzdelmem alatt hosszasan imádkoztam. Ezen áldozat, vágy és szeretet hevessége folytán véres veritékkel áztattam a föld színét. Minden cselekedetedet és mindazt, ami rád vonatkozik, ajánld nekem azzal az engedelmességgel való egyesítésben, amellyel én abban az áldozatban így szóltam az Atyához: »Atyám, ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd«.* S minden örömet és szenvedést abban a szeretetben fogadj el, amellyel én mindezt a te üdvösségedre rád bocsátom. Fogadd hálával az örömöket, azzal a szeretettel való egységben, amellyel én, a te Jegyessed, gyöngeséged iránt való részvétebből elkészítem azokat számodra. Altaluk tanulj meg az örök boldogságra gondolni s az örök boldogságot remélni. A szenvedést pedig fogadd el azzal a szeretettel egyesülve, amellyel atyai hűségéből rád bocsátom azokat, hogy általuk örökkévaló jót szerezzen magadnak”. Gertrúd ekkor elhatározta, hogy azon a héten bizonyos imádságot végez, mellyel az Úr egyes tagjait üdvözli ezekkel a szavakkal: „Legyetek üdvözölve, gyöngéd tagok”. Érezte, mily nagyon tetszik ez az Úrnak. Azért hát mi se restelljük ugyanezt tenni, hogy hasonló boldogságban részesülhessünk.

S mikor az evangéliumban ezeket a szavakat olvasták: „Ördögöd van”, Urának gyalázatán Gertrúd szíve mélyéig megindult s nem tűrhette, hogy lelkének Szerelme ilyen meg nem érdemelt szemrehányást halljon, szeretetében a következő szavakkal igyekezett neki kedveskedni: „*Üdvözlégy isteni nemességnek mindeneket fénnel átjáró drágaköve! Üdvözlégy az emberi méltóságnak hervadhatatlan dicsőséges pálmája! Én jóságos Jézusom, Királyom és egyetlen Üdvözítőm!*” Erre jóságos Jegyese szokása szerint méltóképpen akarva őt megjutalmazni, barátságosan hozzáhajolt s lelkébe ezeket a szavakat súgta: „Én, a te Teremtőd, Megváltód és Jegyessed, halálgyötrelmek között minden boldogságommal szereztelek meg téged”. Ekkor a mennyország minden szentje nagy örömmel áldotta az Urat azon való bámulatában, hogy oly kegyesen le-

ereszkedett Gertrúd lelkéhez. Ezután így szólt az Úr: „aki azokkal a káromlásokkal és gyalázatokkal szemben, melyekkel engem a földön bántalmaztak, azzal a szeretettel üdvözöl engem, amellyel te most üdvözöltél, annak halála óráján a szigorú ítélet idején, amikor a gonosz lelkek vádjai kárhozatba akarják zuhantatni, ugyanolyan kedvesnek mutatom majd magamat, mint amilyen most teirántad vagyok s ugyanazokkal a szavakkal vigasztalom meg őt. S ha már a mennyei szentek csodálkoztak e szavakon, mennyivel inkább megdöbbennek majd és rémülve futnak el annak a léleknek összes ellenségei, aki az ítéletkor ezt a vigasztaló ajándékot nyeri isteni jóságomtól.”

Törekedjünk tehát arra, hogy szívünk egész szeretetével kedveskedő szavakat mondjunk az Úrnak mindannyiszor, ahányszor csak gyalázatról esik szó, melyet valaki Neki okozott.

(Dombi Márk: Szent Gertrúd)

A sötétség és a nyugalom órája

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Hat órától pedig sötétség lőn az egész földön kilenc óráig. És kilenc óra tájban kiáltá Jézus nagy szóval mondván: „Éli, Éli, lamma szabaktáni?” Azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,45-46.)

Máté evangéliumában maga a sugalmazó Szentlélek akarja, hogy a kereszt felállításától az Úr halálának pillanatáig eltelt időben, az ő keserű agóniájának három óráján keresztül sötétségben maradjunk. Isten első szava a teremtéskor: *Legyen világosság, vagyis élet, létezés. És most, hogy az Élet haldokol a fán, az őskáosz sötétsége tör elő, a nemlét teljes értelmetlensége. Ebből a háromórás sötétségből nekünk is részünk lesz. Isten nagy ajándéka ez; s ilyenkor a kereszt tövében kell maradnunk. Be kell vallanunk, hogy már semmit sem látunk igazán: Jézust sem, Jeruzsálemet sem, az Egyházat sem, magunkat sem, az ellenséget sem. Az ég és a föld is sötét. Mintha Szent Máté csak azt készíteni elő hatalmas erővel, hogy ne nézzünk, ne lássunk, csak hallgassunk majd a szavakra.*

Az arra menők káromolták: „Hej, ki lerontod az Isten templomát és harmadnapra felépítet azt, szabadítsd meg magad, ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” Hasonlóképpen a papi fejedelmek is az írástudókkal és vénekkel együtt csúfolva mondták: „Másokat megszabadított,

önmagát nem szabadíthatja meg, ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről és hiszünk neki. Az Istenben bízott, szabadítsa meg most, ha akarja, őt, mert azt mondotta, hogy az Isten Fia vagyok.” (Mt 27,40-43)

Jézus hallja a szavakat. Ezzel a káromlással az emberek Jézus Szívét sebzik fel, mert az Atya és a Fiú kapcsolatát emlegetik. *Ha Isten fia vagy... Ha benne bíztl... A szeretet nem így működik. A szeretet olyan ingyenes, hogy bele lehet és bele is kell halni.*

Jézus a 22. (21.) zsolnárt idézi. Nem tudja végigmondani, mert fáradt, mert teste láztól ég. S bár e zsolná végén a remény szava hangzik fel, azért Jézus mégiscsak megdöbbsent minket a kiáltással: *Istenem, Istenem, miért hagytl el engem?*

Az igazi szeretet legmélyén itt a földön ijesztő szakadék van: Miért hagysz el? Ettől még nem tagadjuk meg a szeretetet, Istent. Isten szeretetébe, mint rémületes örvénybe veti most bele magát Jézus. Ami közöttük van, Jézus és az Atyaisten között, az a legteljesebb mértékben érthetetlen. Az a szeretet nem olyan, mint a miénk, amely követel, elvárásokat támaszt és bizonyítékokat vár. Ebben a szeretetben öröktől fogva jelen volt valamiféle halál. Az Úr Jézus az ő emberségében éli most ezt át. Ki tudná ezt magyarázni, ki tudná megfejteni? Jézus és az Atya kapcsolatát nem lehet feltárni. Itt el kell felejteni minden okos szót, amelyet a maga helyén hallottunk teológiai órákon. Azt megmondani, hogy kije az Istennek Jézus és Jézusnak az Atya, azt senki sem tudja. Ez a történelem és az örökévalóság csúcspontja. Itt minden érthetetlen és minden érthető lesz.

A szeretetben az ingyenesség most a halált követeli Jézustól. Jézus mer belehalni az Atya szeretetébe. És ekkor hirtelen világosság lesz a mindenségben. Elhangzott az utolsó szó a Fiú részéről. Az Atya most hallgat, majd Húsvét reggelén válaszol. A szeretetbe bele kell halni. És csak a szeretetben lehet feltámadni. Az evangélista azt akarja, hogy ezt nézzük, és hitet, erőt merítsünk belőle.

A kereszténység elsősorban ez a nézés. Amikor kezd világosodni Golgotán, akkor Jézus már halott Szent Máté evangéliuma szerint. Ezt a véres istenarcot nem akarom elfelejteni morális kérdések tárgyalása közben, sem a Parlamentben, sem az utcán, sem Szilveszter éjszaka, sem a Balaton partján! Ez a véres arc a mi hitünk! Nem ideológia, nem eszmény, nem az emberhez leszállítható horizontális erkölcsan. Ez a véres, töviskoronás istenarc sértse fel lelkünket, mikor hozzánk hajol.

A jeruzsálemi templom kárpitja kettéhasadt. Vége a templomoknak, nincsenek többé. *Ecclesia* van, Szentegyház. A századosban a pogányság megtér: *Ez valóban Isten Fia volt! (Mt 27,54)*. És most kezdődik a temetés. A nagy nyugalom órája ez. Azután hazamegy Arimateai József is, Nikodémus is, csak Mária Magdolna marad ott és a másik Mária, akik *ott maradtak a sír ellenében ülve. (Mt 27,61)*

Az Oltáriszentségről

Tóth Tihamér

1870-ben történt, a porosz-francia háború idején. Egy kis falu lángba borult s a legelső épület, amelyik hatalmas lángokkal égni kezdett, éppen az Isten háza volt. A megrémült lakosság sápadtan rohant a templom felé, de ijedten torpant meg előtte: menteni, segíteni már nem lehetett. Hatalmas tűznyelvek csaptak ki a templomépületből, a plébános nem volt otthon, bent a templomban pedig – igen... bent pedig ott volt elzárva az oltáron az Oltáriszentség!

A megrettent hívek ijedten tanakodtak: ki menjen be az Oltáriszentségért. Minden szem a bíróra nézett. Ő a első a faluban, őt illeti a feladat.

–ÉN? ÉN nem tehetem, – kiáltott fel a bíró. – ÉN, szegény bűnös ember, vegyem kezembe az Oltáriszentséget, a mi Urunkat, Megváltónkat? Nem, az nem lehet!

Akkor kérték a másodikat, a harmadikat, a negyediket: a válasz ugyanaz volt: ÉN, ki olyan bűnös vagyok, én érintsem meg az Oltáriszentséget? Nem, én nem merem!

Közben pedig terjedt a tűz, már egyetlen lángtenger volt az egész épület! Habozásra nem volt többé idő ... Mikor aztán a tanácsstalanság a legnagyobb lett, a bírónak mentő gondolata támadt. „Emberek, van egy négyéves kis fiam, ártatlan, angyali lélek. Az Üdvözítő mindig szerette a kicsinyeket, szerette az ő ártatlan lelkük miatt. Ő kimenti az Oltáriszentséget!”

Azzal ölébe kapta kis fiát, berontott az égő templomba és föltépte az oltárszekrény ajtaját. „Fiacskám, nézd, ebben a kehelyben van a Jézuska, fogjad jól.” És pár pillanat múlva a recsegő-ropogó, füstölgő, lángoló gerendák közt megjelent az ajtóban csapzott hajjal, megperzselt ruhában a bíró, karján kicsiny gyermekével, aki féltve szorítja magához az Oltáriszentséget...

Az Oltáriszentség meg volt mentve!

Kedves Testvéreim! Jól tudták ezek az egyszerű hívek, mennyi szeretettel, hálával és gyöngédséggel kell viseltetnünk a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, amelyben az Úr Jézus az ő vértelen szeretetének legfényesebb bizonyosságát adta!

Mi hát nekünk az Oltáriszentség? – tegyük föl a kérdést magunknak.

Feleletünk hármasság lesz. I. Az Oltáriszentség emlék a búcsúzó Krisztustól, II. táplálék lelkünk számára és III. útítársunk földi zarándoklásunkban.

Emlék a búcsúzó Krisztustól.

1) Ezt az emléket már jóval szenvedése előtt megígérte Krisztus Urunk a pusztai kenyérszaporításkor.

A pusztai kenyérszaporítás után nagy tömeg állta körül az Urat Kafarnaumban: Nagyobb vagy-e te Mózesnél? – kérdezték tőle. Hiszen Ő is adott nekünk kenyeret.

Hogy nagyobb vagyok-e? – felelte az Úr. – Én vagyok az élő Kenyér, mely a égből szállott alá. Atyáitok ettek a mannából s meghaltak; de, aki abból a kenyérből eszik, amelyet én fogok adni, meg nem hal mindörökké.

A zsidók zúgni kezdtek. De Krisztus újból megerősítette szavait: „Bizony, bizony mondom nektek, ... Majd diadalmasan hozzátette: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne.” (Jn 6,57)

2) Amit pedig itt megígért az Úr, be is váltotta az utolsó vacsorán.

„Az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret” – írja az apostol. (1Kor 11,23) Mily fönséges emléke Krisztus szeretetének!

A felületes világ ma is értetlenül áll ez előtt, mint valaha a zsidók álltak. Ma is ezt kérdezi: Hogyan adhatja ez a saját testét? Hogyan lehetne eleven test e tehetetlen ostyadarab alatt? Ugyanazt kérdezi, amit a régi zsidók kérdeztek, mert hiszen a emberi gőg mindig ugyanaz marad. Pedig nézd csak meg télen a szántóföldet: mily hideg, merev, mozdulatlan, élettelen – és mégis millió élet fakad ki belőle! Nézd csak télen a kopasz, látszólag halott fát: mernéd-e hinni, hogy csodálatos élet lappang benne? Nézd a hideg drótokat, melyek utcáinkon szerteszét szaladnak s mondd valakinek, aki nem ismeri az elektromosságot, hogy azokban

tüzes élet lüktet végig! Azt kérded: Hogyan fér Isten ebbe a kis ostyába? Hát azt miért nem kérded, hogyan fér el ez a mi nagy templomunk a te kis szemedbe?

Nos, az a hatalmas Isten, aki a természetben oly fönséges csodákat végez, annak ne volna ereje egy újabb csodát tenni, hogy szeretetének fönséges emlékét hagyja számunkra? Hiszen mire nem képes a szeretet! A mindenható szeretet! A búcsúzó szeretet! Már az emberi szeretet is napról-napra mily csodákat végez! A szeretetnek legnagyobb szenvedés, ha tehetetlenségét kell éreznie. Mint érzi pl. a haldokló atya, aki csak fényképét hagyja gyermekeire – mást nem tud. De a haldokló Krisztus mindenható volt! És ez a mindenható Krisztus így nem fényképét hagyta számunkra emlékül, hanem saját magát az Oltáriszentségben.

Táplálék lelkünk számára

1) Minden élőlény táplálékra szorul. Mégpedig olyanra, amelyik megfelel annak az életnek, amelyet fenn kell tartania. Az ember élete hármassal: testi, szellemi, lelki; tehát táplálékának is hármassal kell lennie. „Ha a földön a mennyország polgárai laknak, hát a kenyeret is a mennyből kell nyerniök.” (Szent Bonaventura) Amint a test elsorvad táplálék nélkül, éppúgy elsorvadna a lélek is. És mert Krisztus Urunk világosan hirdette, hogy „ha nem eszitek az Emberfia testét, nem iszátok az ő véréből, nem lesz élet tibennetek” (Ján. 6,54.), azért írja elő az Egyház, hogy legalább egyszer egy évben – húsvét táján – minden híve vegye magához ezt a lelki táplálékot.

Mit eredményez ez a lelki táplálék? Amit minden jó táplálék, a/ Gyógyítja a betegséget és b/ új erőt ad az élethez.

a/ Miféle betegségre gondolunk itt? A bűnökre, a bűnök büntetéseire és a rossz hajlamokra. A bocsánatos bűn olyan a lelken, mint a kiütés a testen. De ha az Úr hozzánk jön, ráteszi kezét sebünkre és meggyógyulunk. Sőt a szentáldozásban az Úr még a büntetésből is elenged olyan mértékben, amilyen szeretettel fogadjuk Őt magunkhoz. És aztán ki nem érezte volna még magában, hogy az ember szíve rosszra hajlik ifjúságától kezdve? De ugye, ha a vad fát beoltjuk, az ezentúl nem vad almát fog teremni! Épp így mondja az Úr: „Aki eszik engem, az is él én általam”. (Jn 6,58)

b/ De a szentáldozás nemcsak gyógyítja a betegséget, hanem erőt is ad a lelki élethez. A kenyér fenntartja a testi életet, az Oltáriszentség „a mennyi kenyér” a végső állhatatosságot, a megszentelő kegyelmet s

a lélekszépséget adja. S amint a testi kenyérnél sem vesszük észre, mint érezteti bennünk tápláló hatását, épp úgy az Oltáriszentségnél sem. Nem érezzük, de elmondhatjuk: „Élek én, de már nem én, hanem...”

2) Milyen kár, hogy sok mai ember minderről nem tud semmit sem! Milyen kár, hogy sokan nem is sejtik, mi az a jó áldozás!

Az áldozás latin neve: „communio”, „egyesülés”. Ahol eredetileg ketten vannak, de egyé lesznek.

Ketten: Jézus meg én! Vigyázatok: nem én meg Jézus; mert az áldozásnál minden attól függ: ki az első, s ki a második, ki a főszemély, s ki a mellékes. Fájdalom, lehet úgy is áldozni, hogy én vagyok a fő, Krisztus pedig a mellékes. Így áldoznak a lanyhák, akik aztán panaszkodnak, hogy nem látjuk áldozásuknak eredményét. De lehet úgyis, hogy Krisztus az első és én vagyok a mellékes; így áldoznak a buzgók és elnyerik az Oltáriszentség áldásait.

Igaz, Krisztust megkapják a lanyhák is, de nem válnak vele egyé; Krisztus csak elmegy mellettük. Elég-e pl. a jó ételt csak megenni? Nem! Azt fel is kell dolgozni, különben hiába!

Most aztán már értem, hogy sok áldozás miért marad eredménytelen s Krisztus miért nem érezteti ott hatását. Azért, mert nincs részére hely. Tele van a szívünk – mivel? Telve vagyunk a világgal és saját magunkkal.

Nézz csak meg egy ilyen embert, aki reggeltől estig, vasárnaptól szombatig, újévtől Szilveszterig folyton oly levegőben él, mely idegen Krisztustól. És most áldozni megy. Föl kellene emelkednie a szentáldozás természetfölötti levegőjébe, de nem tud. Csak a teste van itt, csak a nyelve, de nincs itt a szíve, a lelke, az érzelmei, a vágya, a gondolatai. Hogy mondjam? Krisztust csak az előszobában fogadja, be az otthonba nem vezeti!

De hiszen mond hálaadó imát! Igen, de azt is más készítette! Vajon bevezeti-e a szalonba is, megbízalmasabb ügyeiről kibeszéli-e magát Neki?

Hát hogyan lesz jó az áldozásunk?

Erős hittel kell, hogy fogadja, Krisztus jön, az élő Isten Fia, Királyom. Vele beszélek, Neki adok hálát, Tőle kérek, Neki panaszkodom. Ha aztán ilyen áldozás után hazamegyek, otthon az anyám, feleségem, férjem, családom, hivatalnoktársam csodálja: mennyivel szelídebb, türelmesebb, kedvesebb, elnézőbb, békeszeretőbb lettem. Mi az oka? Ők nem tudják. Én tudom: Krisztus van nálad!

Íme, az Oltáriszentség, mint lelkünk tápláléka!

(Tóth Tihamér: Hirdessétek az Evangéliumot)

Mária imádságszeretete

Liguori Szent Alfonz

A Boldogságos Szűznél tökéletesebben még egyetlen lélek sem követte Megváltónk e nagy intelmét: „Szükség mindenkor imádkozni és bele nem fáradni.” (Lk 18,1) Senki mástól jobb példát nem vehetünk és inkább el nem tanulhatjuk annak szükségét, hogy az imádságban állhatatoskodnunk kell, mint Máriától, ahogy Szent Bonaventúra mondja: „Mária példát adott, melyet követni kell és abba bele nem fáradni.”

Nagy Szent Albert is tanúsítja, hogy Isten szentséges Anyja az imádság erényében Jézus Krisztus után a legtökéletesebb volt, sokkal tökéletesebben gyakorolta, mint az összes szentek, akik valaha éltek s még élni fognak. Elsősorban azért, mert imája szakadatlan és állhatatos volt. Ugyanis életének első pillanatától fogva és egész életén át elméje tökéletes használatának örvendett és ennek következtében imádkozott is.

Éppen azért, hogy imaéletét minél tökéletesebbé tegye, már mint hároméves leánya a templom magányában kívánt elrejtőzni. A templomban ugyanis három különböző idő volt az imádságra rendelve, sőt miként Szűz Szent Erzsébetnek maga megmondotta, mindig fölkelte éjfélkor és elment a templomba, hogy az oltár előtt imádkozzék.

Ugyanebből a célból – miként Gerson mondja – a Boldogságos Szűz, hogy Jézus kínszenvedéséről mindenkor elmélkedhessen, gyakran fölkereste születése, kínszenvedése és eltemetése helyét.

Ezen felül imájában teljesen fegyelmezett elméjű volt, mentes minden elszórakozástól és minden rendetlen vonzalomtól. Karthausi Szent Dénes mondja: „A Szent Szűz elméjét nem zavarta semmiféle rendetlen gerjedelem, s szemlélődés világosságától nem vonta el őt semmiféle szórakozottság, sem bármi külső elfoglaltság.”

És éppen, mert oly szeretettel viseltetett a Szentséges Szűz az imádság iránt, olyannyira szerette a magányt, hogy mint Szent Brigittának mondotta, időközönként még szent szüleitől is elvonult.

Szent Jeromos Izajás ez ígéire: „Íme egy Szűz fogan és fiat szül és Emánuelnek fogják hívni” (Iz 7,14) érdekes megjegyzést tesz és azt mondja, hogy a „virgo” szó zsidó eredetije tulajdonképpen visszavonult – elzárkózott Szüzet jelent; így tehát már a próféta megjövendölte Máriának magányszeretetését.

Azt mondja Richárd, hogy az angyal is azért üdvözölte így: „Az Úr teveled!” mert a magányt fölöttébb szerette.

Azért állítja Ferreri Szent Vince is, hogy Isten Szentséges Anyja soha ki nem ment a házból, hacsak a templomba nem; és akkor is fegyelmezett elmével ment, szemeit pedig mindig a földre sütötte. Azért ment sietve Erzsébet látogatására is, hogy ebből Szent Ambrus szerint megtanulhassák a szüzek, miként kell kerülniük a nyilvánosságot.

Szent Bernát azt állítja, hogy Szűz Mária az imádság és magány szeretete miatt mindig kerülni igyekezett minden érintkezést, beszélgetést az emberekkel. Ezért a Szentlélek is gerlicének nevezi: „Szépek orcáid, mint a gerlicéi.” (Én 1,9) A gerlice magányosan él és az Istennel való egyesülést jelenti. A Szentséges Szűz oly magányosan élt e világon, mintha csak remeteségben élt volna, azért mondatik róla: „Kicsoda ez, ki feljő a pusztából, mint füstoszlop?” (Én 3,6) Rupert apát pedig e megjegyzést fűzi hozzá: „Mint ilyen jöttél föl a pusztából, nemes lelkületed által.”

Azt mondta Philo, hogy Isten nem beszél a lélekkel máshol, csakis a magányban: „Dei sermo amat deserta.” Jóságos Istenünk is megmondta ezt Ozeás által: „A pusztába viszem őt és szívéhez szólok.” (Oz 2,14). Ezért kiáltott föl Szent Jeromos: „Ó szent magány, hol Isten családivan elbeszélget és társalog az övéivel!” Miért? „Mert – úgymond Szent Bernát – a magány és a magányban honoló csend, mintegy kényszerítik a lelket, hogy gondolataival elhagyja a földet és a mennybéli javakról elmélkedjen.”

Szentséges Szűz, nyerd meg számunkra az imádság és magány szeretetét, hogy elszakadva a földiektől, mentesülve a teremtmények szeretetétől, epedhessünk Isten után a mennyekbe, ahol reméliünk Téged majd látni, mindenkor dicsérni, és a te Fiaddal, Jézussal Téged mindörökké dicsőíteni. Amen.

„Jöjjetek át hozzám mindnyájan, kik engemet kívántok és gyümölcseimmel teljete be.” (Sir 24,26) Mária gyümölcsei az ő erényei.

Sem előtted nem volt tehozzád hasonló,

Sem utánad nem jött tehozzád hasonló.

Úr Krisztusnak csak egyedül

Te tetszettel példa nélkül. (Sedulius)

(Liguori Szt. Alfonz: Szűz Mária erényei)

A szentek közössége

Minden szent Királynője vagyok.

Ma meghívlak benneteket, tekintsetek fel a mennybe, ahová már sok testvéretek eljutott előttek. Ők imádkoznak értetek és segítenek nektek, hogy hamarosan eljőjön a földre Jézus országa, Jézusé, aki nekünk örömünk és dicsőségünk oka a mennyben.

Erősödjék életközösségetek a mennyországba már megérkezett testvéreitekkel.

Ezekben az időkben még jobban át kell élni a szentek közösségét, mert csak egyetlen Egyház van, az, amelyben Fiam, Jézus él, uralkodik, és ahol Őt dicsőítik még küzdő vagy szenvedő vagy az örök boldogságnak örvendő testvérei.

Mennyire segítenek, védenek és oltalmaznak téged testvéreid, akik már megérkeztek ide föl, amikor útra kelsz, hogy mindenhová elvidd meghívásomat, és összegyűjtsd seregembe fiaimat!

Szeplőtelen Szívem körül ők fénylő koszorút alkotnak. Ennek minden fénysugara visszatükröződik rajtatok, megvilágít benneteket és vezet utatokon.

Az égi Édesanya szeretné megerősíteni szeretet-kötéléketeket az éggel, hogy minden nap örvendhessetek a szentek közösségének és velük egysejben folytathassátok utatokat.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1981. nov. 01.

A nagy megpróbáltatás

Egy hétig tartó cönákulumra gyűltetek itt össze, és kedves fiaim eljöttek Mexikó legtávolabbi részeiről is. Ez az a föld, ahol engem annyira szeretnek, és amelyet én különös gonddal védek és óvok az őt fenyegető sok rossztól.

Jóságos és irgalmas Anyátok vagyok.

Sok évvel ezelőtt rányomtam képmásomat az én kis Diego Jánosom köpenyére, akinek egykor megjelentem. Ma mindannyiótok szívére és életére szeretném rányomni képmásomat.

Így megjelöllek benneteket szeretetem pecsétjével. Ez különböztet meg benneteket azoktól, akik engedték, hogy a vadállat elcsábítsa őket és magukon viselik istenkáromló számát.

Nem tehet semmit a sárkány és a vadállat azok ellen, akiket pecsétemmel megjelöltem.

A mélység csillaga ugyan üldözni fogja a lelkeket, akiket képmásom pecsétjével megjelöltem, de semmit sem árthat nekik.

Az a vér fogja kiengesztelni az isteni Irgalmasságot, amelyet közülük soknak kell majd kiontania és ez siettetni győzelmem elérését.

Imáttal, szenvedésekkel és személyes feláldoztatásokkal fogom tervemet véghezvinni. Siettetni fogom Szeplőtelen Szívem győzelmének pillanatát Jézus országában, aki dicsőségben jön el hozzátok. Így veszi kezdetét a béke új korszaka, és végül meg fogjátok látni az új eget és az új földet.

Nagy tervem van veletek: válaszoljatok mindnyájan nagylelkűen.

Ezen a rendkívüli cönákulumon elnyertem az Atyától számotokra, Jézus által, a Szentlélek ajándékát. Ő „a végső idők apostolaivá” tesz meg benneteket.

Adjátok nekem imáttokat, szenvedéseket, bizalmatokat.

Ne féljete, hogyha Ellenfelem rettenetes csábításokkal támad benneteket, hogy elcsüggedzen.

Ti vagytok legkisebb gyermekeim, kedves fiaim, az én apostolaim. Fényetek napról napra növekedni fog, és ti lesztek a nagy megpróbáltatás idején a vezetők és a megmentők.

Imádkoztatok drága fiaim, mert hazátokra éppúgy elérkezett a nagy megpróbáltatás, miként az egész világra.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1981. nov. 12.

Egyházunk jelenlegi állapota

A sötétség leereszkedik az Egyházra, és még sűrűbb lesz azt követően, hogy égi Édesanyád magához veszi első kedves fia, VI. Pál pápa lelkét, aki most végső áldozatát készül bemutatni a kereszten. (1978. február 10.) Amíg él, addig még képes vagyok Isten igazságosságának karját visszatartani az ő fájdalmas vértanúsága által. Halála után azonban minden felgyorsul.

Az Egyház szinte elmerül a tévedésekben, amelyeket elfogadnak és terjesztenek. Így éri el csúcspontját az istentagadás, amely most is olajfoltként terjed. Lesújtanak a pásztorokra és a rájuk bízott nyájra. Az Úr megengedi, hogy egy pillanatig úgy látsszék, mintha elhagyta volna Egyházát. (Szűzanya, 1978., Máriás Papi Mozgalom)

Az Egyház nagyon beteg! Az Ellenség nagy pusztítást végez benne, de Ő láncra lesz verve. A farkas benn van a bárányok között, de Ő meg fog szégyenülni! Egyházamat nagy megpróbáltatások érik. Nagyon sokan elvesznek, mert nem akarnak hallgatni sem rám, sem a Szentatyára. Imádkozzatok sokat! Hozzatok sok áldozatot! Tartsatok bünbánatot, mert az idő közel van, nagyon közel. Imádkozzatok Egyházamért, a Szentatyáért. Az üldözések egyre súlyosabbak lesznek!

Most még uralkodik a Sátán az egész világ felett. Az Egyházban egy új fellendülés látható, egy fölújulás, de a romlást nem látjátok! Sűrű iszapban járkáltok, úgyhogy alig tudtok továbblépni. Egy helyben tapostok. Egyre mélyebbre süllyedtek, még a papok is vakká lettek. (Jézus, 1984., Bitsfort)

Egyházam még sohasem volt ilyen zűrzavarban. Emlékezz Szent Édesanyád szavaira: A garabandáli (jelenést követő) zűrzavar jelképekül adatott, hogy megmutassa, milyen zűrzavar van ma az Egyházban – az Egyház zűrzavarban uralkodik.” (Jézus, 1987., Vassula)

Mély keserűségemet bízom mindenekelőtt reátok, látván, hogy az Egyház sok gyermeke a legnagyobb szárazságban töltötte el ezt a Mária-évet. Miközben igen hálás vagyok II. János Pál pápám igyekezetéért, mert mindenkit e nekem szentelt év ajándékára emlékeztet, kifejezésre kell juttatnom benső szenvedésemet is sok püspök, pap, szerzetes és hívő teljesen közömbös magatartása miatt.

E Mária-évben erőteljesen beavatkoztam az Egyház életébe is. A gonoszság sötét erői most már minden oldalról cselet vetnek elébe; a szabadságkőművesség sötét szálai – tagjaikon keresztül – elérték az Egyház legfőbb vezetését, sikerült megbénítaniuk cselekedeteit és kioltani apostoli buzgóságát. Saját pásztorai közül is sokan elerőtlenedtek a szárazságban és a langyosságban, mialatt legkedvesebb Leányom (az Egyház) halál-tusája óráját éli. (Szűzanya, 1988., Máriás Papi Mozgalom)

Egyházamnak is arra van szüksége, hogy megtisztuljon az őt sújtó bajoktól, amelyek miatt haldoklásának és fájdalmas szenvedésének időszakát éli. Milyen gyakori lett a hitehagyás az immár mindenütt elterjedt

tévedések miatt, melyeket a legtöbben minden megfontolás nélkül elfogadtak. Sok ember hite aludt ki. Az elkövetett, igazolt és többé meg nem gyónt bűnök a gonoszság és a Sátán rabszolgájává teszik a lelkeket. Milyen siralmas állapotba került legszeretettebb leányon, az Egyház! (Szűzanya, 1990., Máriás Papi Mozgalom)

Az Egyházra is mélyebb sötétség borul és képes lesz mindent elborítani. A tévedések még inkább elterjednek, és sokan eltávolodnak az igaz hittől. A hittől való elpártolás járványként terjed el majd, és áldozatul esnek a Pásztorok a rájuk bízott nyájjal együtt. A Föld minden táján sokat kell majd szenvednie az Egyháznak, ennek az én szegény, haldokló és keresztre feszített leányomnak! Egyre erősebb lesz a Pápa elleni fellépés: teológusok, püspökök, papok és hívek nyíltan ellen szegülnek majd Tanítóhivatalának. Az én Pápám egyre inkább érzi majd az egyedüllétet, mialatt sokan elhagyják, kritizálják és gúnyolják őt. (Szűzanya, 1992., Máriás Papi Mozgalom)

Imádkozzatok, hogy Egyházam legyen egy! Ma olyan megosztottság van Egyházamban, mint még soha, Káinhoz és Ábelhez hasonlóan, akik testvérek voltak, mégis különböztek egymástól. Egy volt a vérük, mégis különböztek. Az egyik őszinte volt, a másik nem, az egyik alkalmas volt, a másik alkalmatlan és nem volt tetszésemre. Az egyik hűséges volt és jámbor, a másik hűtlen és lázadó. Ilyenek Egyházam mai tagjai: az egyik jámbor, a másik lázadó. Egyházam megosztott. (Jézus, 1992., Vassula)

Kis gyermekim, ne aggódjék szívetek! Bízatok bennem, és ne féljetek! Hamarosan tűzkeresztséget küld az Atya, hogy felégesse e világ bűneit. Ez az óra akkor következik be, amikor szentélyembe lépnek a hatalom emberei, azok az emberek, akik nem tőlem valók. Valójában már itt van az az óra. Én, Jézus Krisztus, figyelmeztetni kívánom papjaimat, püspökeimet és bíborosaimat. Figyelmeztetni kívánom egész házamat a nagy megpróbáltatásra. Egyházam nagy megpróbáltatás felé közeledik. Emlékezzetek rá, hogy én választottalak titeket megszentelő Lelkem által, hogy dicsőítsetek engem. Kezdetől fogva arra választottalak benneteket, hogy Egyházam erős oszlopai legyetek, és hitből éljetez az igazságban. Arra választottalak benneteket, hogy részesüljetez dicsőségben és legeltessétez bárányaimat. Ünnepelesen mondom nektek, hogy hamarosan tűz által leszetez próbára téve! Imádkozzatok és böjtöljetez, nehogy próbára legyetetez téve! Álljatok szilárdan, és tartsátok meg a hagyományokat, amelyre tanítottalak benneteket. Engedelmeskedjetez

pápámnak (II. János Pál pápának), bármi történik is! Maradjatok hűségesek hozzám, és én megadom nektek a szükséges kegyelmet és erőt. Nagyon kérek benneteket, hogy legyetek hűségesek hozzám, és tartózkodjatok azoktól, akik ellene láznak! Semmi esetre se hallgassatok arra, aki elűzi őt! Ne váljék hamissá iránta való szeretetetek! Hamarosan olyan istenítélettel kerültök szembe, amilyent azelőtt sohasem tapasztaltatok. Ellenségeim meg fogják kísérelni, hogy ravasz beszéddel megvásároljanak titeket maguknak. Az ördög már dolgozik, és a pusztulás nincs messze tőletek. A pápának (II. János Pálnak) sokat kell majd szenvednie. Benneteket is üldözni fognak azért, mert az igazságot hirditetek, és engedelmesek vagytok pápámnak. Gyűlölni is fognak benneteket, mivel tetteik gonoszak, és valóban, aki a gonosznak dolgozik, gyűlöli és kerüli a világhírességet attól való félelmében, hogy kiderülhet romboló tevékenysége. Ünnepelesen mondom nektek, Szívem minden rostját meggyötörték. Ne hallgassatok arra, aki utatokba kerül, és más tanítást hoz, mint amit én magam adtam. Ezek az emberek a megtévesztőtől jönnek. Én Péterre, a sziklára helyeztem alapításomat,... és a pokol kapui sohasem vesznek erőt rajta... Ha bárki utatokba kerül, és azt mondja: „Ne legyetek hűségesek a pápához, csatlakozzatok inkább más igaz mozgalmhoz!”, ne hogy elhagyjátok őt! Vigyázzatok! Lehet, a megtévesztő kovásza erős, és lehet, hogy jóízű, de valójában halálos megtévesztés! Ne engedjétek, hogy bárki megtéveessen benneteket! Álljatok ellen az ördög taktikájának, mert ma, papjaim, avval az erővel kell legyőznötök a gonoszt, amelyet tőlem kaptok, aki az Igazság vagyok. Olyan lelki háborúba kerültök, amilyen még nem volt, és olyan hadsereggel kerültök szembe, amely a sötétség hatalmától való. Imádkozzatok szereteteim egész idő alatt! „ÉN VAGYOK” veletek van. Szeretek benneteket. Embernek nem lehet nagyobb szeretete annál, minthogy úgy áldozza fel életét barátaiért, ahogyan én feláldoztam. Ti az én barátaim vagytok. Legyetek őszinték egymáshoz! Szeressétek egymást, és maradjatok szilárdak!

Ne féljétek, amikor bekövetkezik a nagy megpróbáltatás, amely most fekete felhőként lebeg házam felett, és fekete fátyolként fogja betakarni! Mindezt azért mondom el nektek, mielőtt még megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek! (Jézus, 1993., Vassula)

(Részletek az imprimatúrával ellátott „Jézus és Mária sír” c. könyvből, 121-222. o)

Mi a teendőm?

Az egyik legfontosabb teendőnk, hogy a várható jövő valamilyen szintű ismeretében, a várható rossz dolgokban nem szabad elmerülnünk, hanem végtelen bizalommal kell az irgalmas Jézushoz, szűz Anyjához, a szent angyalokhoz vagy a szentekhez fordulnunk.

Amikor még nem volt nyilvánosságra hozva a harmadik fatimai titkok, és az igen sokakat izgatott, Szentatyánk, II. János Pál pápa egy ilyen érdeklődésre az alábbi választ adta: „Mi szükség tudni a jövőt, itt van kezetekben az ellenszer, és magasra emelte a rózsafüzért, ha ezt imádkozzátok, nem következik be a megjövendőlt büntetés!”

A rózsafüzér (szentolvasó) számos változatban ismert, közismert. Szentatyánkon keresztül kaptuk a negyedik „hagyományos” szentolvasót a világosság titkaival. A hagyományos szentolvasókon kívül sokféle rózsafüzért ismerünk, és jó, ha ismerünk, melyeknek hazánkban évszázados múltja van (lásd Rózsafüzér imakönyv).

Az elmúlt századok folyamán nemcsak a Lepantói csatában vagy Nándorfehérváron vagy éppen Egerben hozta meg gyümölcsét a rózsafüzér imádkozása. Hadd említsünk például a XX. században két esetet: az orosz csapatok 1955-ös osztrák kivonulását vagy a fülöp-szigeti diktatúra bukását. Mindkettő az „imaközösséggé” formálódott nép közös (rózsafüzér) imája következtében, békében, vérontás nélkül zajlott le.

A kapott üzenetek alapján mik a teendőink? Mi az én teendőm?

A legalapvetőbb dolgokat idézzük:

„A rózsafüzér az egyik legfontosabb fegyver lelketek ellensége ellen. Mindenki, aki használja, győzni fog, mert én támogatom és én adok neki erőt.” (Kérizinen, 1947.12.27.)

„Főleg a gyerekeket kell gyakran összegyűjteni, hogy imádkozzák a rózsafüzért! Te magad továbbra is imádkozd a rózsafüzért, és főleg igyekezz a titkokon elmélkedni! Mert jól jegyezd meg, hogy a rózsafüzér titkok nélkül olyan, mint a test lélek nélkül.” (Kérizinen, 1939.10.07.)

„Szentgyónással nyissátok ki szíveteket Isten felé és készítsétek föl lelketeket.” (Medjugorje, 2002.11.25.)

„Imádkozzátok, imádkozzátok, imádkozzátok, de ne szavakkal, hanem szívből!” (Medjugorje, 2002.12.25.)

„Eljött az idő, amikor éjjel-nappal kell imádkozni... a Sátán nem tud ártani, ha föl vagytok fegyverkezve az imádság fegyverével.” (Szőkefalva, 2003.02.22.)

„Csak imádsággal és böjttel állíthatók meg a háborúk. A béke drága ajándék Istentől.” (Medjugorje, 2003.02.25.)

„Tartsatok böjtöt kenyéren és vízen, hétfőn, szerdán és pénteken. Imádkozzatok naponta három rózsafüzért és a kereszttutát; gyónjatok és áldozatok minél gyakrabban, és olvassatok minden nap egy részt a Szentírásból és próbáljatok aznap aszerint élni...” (Szőkefalva, 2000.03.08.)

Nem kell feltétlenül követnünk P. Pio atyát, akinek igen szerény étkezése volt, hiszen reggel és este nem evett semmit!

Nekünk – gondolom én – elegendő a visszafogott étkezés, mondjuk hetente háromszor, ahogy a Szűzanya kérte, hétfőn, szerdán és pénteken.

„Böjttel és imával állíthatjátok meg a természeti katasztrófákat.” (Szőkefalva, 2003.06.17.) Az ima és böjt együttese a legerősebb Sátánt is távol tudja tartani. (v.ö. Mt 17,21)

„Imádkozzatok addig, amíg az imádság önömmé nem válik számotokra. Csak így fedezitek fel a békét a szívetekben, és csakígy lesz megelégedett a lelketek.” (Medjugorje, 2003.07.25.)

„Teljes szívetekből adjatok hálát Istennek... és dicsőítsétek Őt!” (Medjugorje, 2003.08.25.)

Medjugorjei üzenetek alapján egyértelműen kirajzolódik, hogy öt fegyver van a kezünkben a szentséghez vezető úton a Sátán ellen: **az imádság, a böjt, a Biblia, a szentgyónás és az Eucharisztia!** Élünk ezekkel minél gyakrabban!

Ezzel kapcsolatban külön kérjük kedves Olvasónkat, hogy ki-ki szervezze meg a környezetében az Imalánc-ot, szervezzen össze több engesztelőt, hogy időbeosztással folyamatos imahátteret tudjunk biztosítani Egyházunknak, hazánknak, Európának, és ezen keresztül az egész Világnak.

A szerkesztő

(v.ö. Jézus és Mária sír, 2004., Budapest – Utószó)

Kiszolgáltatottság

Amint körütekintünk a világban, egyre több vonalon azt látjuk, hogy kiszolgáltatottak vagyunk.

A családi vagy egyéb szeretet kapcsolatokon belül ez a kiszolgáltatottság egyben egy biztonságot is ad azáltal, hogy akinek ki vagyok szolgáltatva, akinek engedelmeskednem kell, az egyben vállalja is a felelősséget értem. Ez a szeretet kapcsolatokban jól működik, csak a lázadó természetűnek okoz időnként gondot.

Amennyiben azonban a szeretet hiányzik a család generációi, tagjai között, a főnök-beosztott, vagy hatóság-lakosság között, akkor ez a kiszolgáltatottság pszichés terhet okoz, feszültségeket gerjeszt. Az elmúlt évtizedekben igen sok esetben találkoztunk ezzel a problémával, akár megfogalmaztuk magunknak, akár nem, ez időszakonként erősebben, időszakonként gyengébben érezhető módon, de mindig ott volt és ott van ma is a levegőben. Ez jól érthető, ha belegondolunk, hogy mit is jelent az „állam” szó. Az értelmező szótár szerint: „Az állam egy ország legfőbb hatalmi szervezete”. A hatalom gyakorlása pedig sok esetben csak erőszakkal megy.

Mindezek mellett a média, a fogyasztói társadalom egy igen érdekes hatást gyakorol az emberek nagy többségére. Ez egy egészen más cselekmény és egészen más folyamat, mint amit az állam, az állami gépezet csinál. A média a TV-n, a rádión, az újságokon és a reklámokon keresztül pszichológusok által kidolgozott technikák használatával, tudat alatt igyekeznek befolyásolni minden egyes embert. Mivel ez a technika az ember tudat alatti részét érinti és arra alapoz, ezért nagyon nehéz észrevenni annak hatását. Aminek pedig nem vesszük észre a hatását, az ellen nem is tudunk védekezni! Ezen technika kapcsán eszembe jut gyermekkorom egyik kedvenc meséje, a Pinokkió. A Pinokkióban ugyanez történik, amikor a róka rábeszéli a Pinokkiót, hogy menjen csak el a szigetre, mert ott nagyon jó. És valóban nagyon jó ott játszani, enni inni, minden idejét csak magával foglalkozni és minden egyebet elfelejteni addig a pontig, amikor egyszerre üt az óra és az átalakult gondolkodású gyermeket betuszkolják egy hajóra, ahol „rabszolgaként” köteles engedelmeskedni meghatározatlan ideig. Itt érkezik a jó tündér a mesében, és a bűnbánat alapján, szenvedéseken keresztül mégis kimenti ebből a helyzetből a Pinokkiót.

Az a kérdés számomra, számunkra, hogy a sziget: bevásárló központ, mulató központ, kóla és csipsz, TV előtt ülés (mindegy, hogy mit veti-

tenek, csak elteljen az idő) és/vagy egyebek világa... mennyire csábít engem mennyire tölti ki napjaimat – az Isten helyett, az Istenre való figyelés akár csak 5-10 perce helyett is?

Az biztos, hogy ellazítani egy korsó sör, vagy a TV szórakoztató műsora mellett, esetleg kiélni egy bevásárló központban a vásárlás pszichés élményét vagy egy kis csipsz ropogtatása közben a kóla édes ízét kóstolgatni és semmi értelmesre nem gondolni, maximum a média által sugalmazott sexuális vagy egyéb gondolatokkal „csiklandozni” gondolatvilágunkat, kényelmes, kellemes dolog. Az is biztos, hogy az embernek kellene olyan helyzetek, olyan időszakok, amikor kiengedhet, a feszültségtől megszabadulhat. De nem biztos, hogy azoknak a média által sugalmazott helyeknek és módoknak kell lenniük!!!

Az a nagy kérdés, hogy a kellő pillanatban érkezik-e egy jó tündér, vagyis az Úr angyala, hogy segítsen nekünk? Általában csak akkor és attól várhatunk segítséget, amikor valakivel előre kiépítettük a kapcsolatot, olyan valakivel, akinek hatalma és lehetősége van kritikus helyzetekben is segíteni. Tipikusan ilyenek a szent angyalok. De a szabad akartunkat ők – a sátáni személyekkel ellentétben – figyelembe veszik, és *csak akkor segítenek, amikor mi kérjük*. Mi meg csak akkor kérhetjük valaki segítségét, ha kapcsolatunk van vele. Tehát az a nagyon sürgős feladatunk, hogy elkezdjük kiépíteni vagy fejlesszük tovább a kapcsolatot, vagy a szent angyalokkal vagy a Szűzanyával, aki az Angyalok Királynője-ként szintén igen hathatósan tud segíteni.

A tudat alatti befolyásoltság alól érdemben egyikünk sem tud ma már kibújni, *hacsak nem kéri folyamatosan az égiek segítségét*. Ez egy olyan erős befolyásolás, mely ellen csak az Isten és az ő közelében levők segítségével lehet védekezni!

És ha már elég mélyen bele kerültünk a tudatalatti befolyásolás csapdájába, akkor az angyalok vagy a Szűzanya segítségével is valószínűleg – a Pinokkióhoz hasonlóan – csak bizonyos mértékű áldozat vállalással, szenvedések vállalásával, szeretet szolgálattal tudunk csak visszatérni az Isten teremtette önmagunkhoz.

Isten adjon erőt mindannyiunknak, hogy talpon tudjunk, talpon akarjunk maradni minél többen ebben a nehéz időszakban, mely mindannyiunkra nehezedik keleten és nyugaton egyaránt.

Jánossy Gábor

Az angyalok jöttek

Január első felében egy vasárnap szüleimet látogattam meg. Segítettem egy-két dologban és egy kicsit elbeszélgettünk. Édesapám olyan állapotban van, hogy már nem tud minden nap kimenni sétálni az utcára, Édesanyám pedig Karácsony után elesett és a bal kezét és bal lábát gipszbe ágyazva kellett pihentetnie.

Délben hazamentem ebédelni. Az utolsó falatoknál szólt a telefon, melyen keresztül Édesanyám kért segítséget, hiszen Édesapámmal akkor már kb. fél órája küzdött az ott tartózkodó segítség, mert ütött, rúgott ahogy bír – addigra már az ágyon fekve.

Gyorsan szentelt vizet vettem magamhoz és elindultam hozzájuk. A kertkaputól kezdve folyamatosan mondtam az imákat: Szent Mihály... Miatyánk... Üdvözlégy... Most segíts meg Mária... stb. Édesapám ágyához érve szenteltvízzel rajzoltam keresztet a homlokára, majd a kezét fogva beszéltem hozzá és simogattam. Egész lassan enyhült a görcsös küzdő állása. Ekkor sikerült rávenni, hogy az előbb imádkozott imákat közösen is elmondjuk. Lassan-lassan oldódott a feszültsége, majd szépen megnyugodva elaludt. Betakartam, és még szentelt vízzel körül hintettem az ágyát, imával kísérve cselekedetemet.

Este hallottam, hogy két óra alvás után teljesen kicserélve, békés derűvel ébredt fel. Olyan volt, mint mindig, amikor önmagát tudta adni.

Másnap reggel mondta a segítőnek, hogy vasárnap délben egy nyúlt arcú fiú ütötte őt, az ellen kellett védekeznie. Majd hozzátette, hogy amikor megjelentem nála, akkor két angyalt látott mögöttem.

Hálával telt a szívem, hogy ilyen megerősítő visszajelzést kaphattam. Hála és dicsőség a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak, hogy meghallgatta kérésemet és elküldte a szent angyalokat, melynek köszönhetően béke és nyugalom költözhetett a házra! Egy időre eltávozott a Sátán.

Jánossy Gábor

A Tengernek Csillaga című folyóiratunk és egyéb kiadványaink mostantól fogva – folyamatos kiépítés mellett – interneten is elérhetők.

Internet honlapunk címe: www.tengernekcsillaga.com.

Amennyiben elektronikus úton szeretne levelet küldeni, ezt megteheti az info@tengernekcsillaga.com e-mail címen.

Mária-kegyhelyek

Rozsnyó

Rozsnyó püspöki székesegyházának a Szent Kereszt oltalmába ajánlott kápolnáját 1513-1516 között Bakócz Tamás esztergomi érsek építtette. Akkor még Rozsnyó nem volt püspöki székhely, s a plébániatemplom védelmezője kezdetektől fogva a Boldogságos Szűz Mária volt. Ekkor készült a borítón látható táblakép, amely az Atyaisten, a Szentlélek és Szent Anna társaságában ábrázolja az Istenagyát és Gyermekeit. A „nagymama” mögött álló fa ágain helyet foglaló négy, zenélő angyalka karácsonyi vidámságot áraszt. A bányászat életképei viszont a bűnbeesettség állapotát tudatosítják, hiszen „arcod verítékével eszed kenyeredet” – mondta az Úristen Ádámnak. A munka büntetés jellegét enyhíti, hogy azt is Szűz Mária és Szent Fia oltalmában végzik azok a rozsnyói polgárok, akik tíz esztendővel a mohácsi vész (1526) előtt örömmel szemlélték L.A. mester akkor elkészült alkotását. A rozsnyói Madonna közbenjárását azóta is kiterjeszti egész Gömörországra.

A hátsó borítón a Szűzanya ölében alvó Kisded a Szentföldre utaló címert tart kezében. Nagyböjt és Húsvét idején gondoljunk a Szentföldre, az annak területén élőkre. Kérjük az Istenanya közbenjárását, hogy az igazi béke mielőbb beköltözzön az emberi szívekbe. A Gyermeke Jézus kezében lévő címer felső része a Szentföld őreire, a ferences szerzetesekre utal, alsó része, a Szent Sírra. Nagypénteken lélekben zarándokoljunk el a Golgotára, hogy Húsvét hajnalán ott lehessünk az üres sírnál és halljuk meg az angyalok üzenetét: „Nincs itt, föltámadt!”

Török József

Alapítványunk az SZJA 1% juttatásából 2003. évben 175.532 Ft-ot, 2004. évben pedig 123.648 Ft-ot kapott. Mindkét összeget a *Rózsafüzér imakönyv* című kiadvány nyomdai előállítására fordítottuk.

Köszönjük.

A r ó z s a f ü z é r

Állandóan ismétlődik

Sokak által felvetett ellenvetések szerint a rózsafüzér állandóan ismétlődő ima, és mint ilyen, túl egyhangú.

Pszichológusok azon a véleményen vannak, hogy az újra és újra megismételt formula nyugtató hatású. A ritmusos ismétlés nyugtatja az elmét. Azért számoljuk például a bárányokat, vagy mondjuk egymás után az Üdvözlégyeket, ha nem tudunk elaludni, mert a ritmikus ismétlés elálmosít. A kötés – ritmikus tevékenység – egyike volt azon terápiáknak, melyet az I. világháborúban légnyomást kapott katonáknál alkalmaztak. A rózsafüzér, az 50 Üdvözlégy Mária ritmikus ismétlése elcsendesíti és nyugtatja az elmét, és így felszabadulva gondolkodhatunk a titkokon.

Egyszer egy fiatal nő elmondta az érseknek, hogy soha nem imádkozná a rózsafüzért, mert senki, aki újra és újra ugyanazt ismétlgeti, nem lehet őszinte.

Az érsek megkérdezte, van-e vőlegénye? „Igen” – felelte.

„Szereti Önt a vőlegénye?” „Természetesen”.

„Honnan tudja?” „Mondta nekem.”

„Csak egyszer mondta?” „Természetesen, nem”.

„Kétszer mondta?” „Százszor is elmondta, hogy szeret.”

„Ó, én nem mennék feleségül hozzá. Nem lehet őszinte, nem egyszer, de százszor ismételte ugyanazt!”

Az igazság az, hogy az ismétlés a szeretet nyelve. Az ismétlés nem válik egyhangúvá, de stabilitást teremt, újra és újra megerősít, még ütközőként is szolgál bekövetkezendő megrázó eseményekkel szemben. Ha egy anya azt mondja gyermekének „szeretlek”, a gyermek újra és újra hallani akarja azt.

Az élet legalapvetőbb funkciói ismétlődő események, úgymint étkezés, alvás, munka, még a szeretet is ismétlődik. A rózsafüzér pedig a szeretet nyelve.

(Rózsafüzér imakönyv, 2004., Budapest, Stella Maris Alapítvány)